

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 56

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 24 ianuarie 2012

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 1.513 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor subpunctului 2.5.6 al punctului 2 „Memoriu” al listei I „Piese scrise” a secțiunii A „Proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construire — P.A.C.” din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	2–3
Decizia nr. 1.521 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	3–5
Decizia nr. 1.523 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 ¹ alin. 3 și art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă	5–6
Decizia nr. 1.525 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului	6–7
Decizia nr. 1.543 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 450 alin. 4 din Codul de procedură penală	8–9
Decizia nr. 1.544 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. 1 pct. 3 din Codul de procedură civilă	9–11
Decizia nr. 1.548 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 ¹ din Codul de procedură civilă	11–13
Decizia nr. 1.567 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 din Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei	13–14
Decizia nr. 1.570 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.513**

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor subpunctului 2.5.6 al punctului 2 „Memoriu” al listei I „Piese scrise” a secțiunii A „Proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construire — P.A.C.” din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor pct. 2.5.6 din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Radu-Dumitru Țărmure și Maria Țărmure în Dosarul nr. 1.998/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 88D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că textul de lege criticat are ca scop armonizarea interesului particular cu cel general, în acord cu dispozițiile art. 44 alin. (7) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.998/112/2009, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor pct. 2.5.6 din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**, excepție ridicată de Radu-Dumitru Țărmure și Maria Țărmure într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat creează o discriminare între proprietarii vecini în ceea ce privește limitele exercitării dreptului de proprietate, în situația în care cel care a amplasat pe un teren un imobil cu o anumită destinație — în speță de locuință — se poate opune ca proprietarul vecin să amplaseze o construcție cu o altă destinație — în cazul de față, un spațiu comercial —, deși normele de urbanism îi permit.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, precizând că textul de lege criticat asigură exercitarea dreptului de proprietate în contextul raporturilor de bună vecinătate, precum și a exploatarea normale și conforme cu destinația avută în vedere de

proprietarul vecin la construirea sau achiziționarea imobilului deja existent.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate nu contravin dispozițiilor art. 44 din Legea fundamentală, ci exprimă grija legiuitorului de a asigura un echilibru între interesele titularilor dreptului de proprietate sau ai altor drepturi reale asupra construcțiilor existente sau viitoare. Precizează că, prin lucrările de construcții pentru care se solicită autorizație potrivit legii, nu se poate afecta dreptul de proprietate al actualilor proprietari, asigurându-se astfel și conviețuirea în bună vecinătate.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional, întrucât nu încalcă prevederile art. 44 alin. (7) din Constituție, ci, dimpotrivă, reprezintă o expresie a acestora. Prin necesitatea obținerii acordului vecinilor pentru construcțiile noi amplasate adiacent construcțiilor deja existente sau în imediata lor vecinătate, se protejează drepturile și libertățile celorlalte persoane, ținând cont și de faptul că activitatea de edificare a construcțiilor de orice natură trebuie să se supună rigorilor legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile pct. 2.5.6 din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții. În realitate, Curtea observă că autorul excepției vizează, prin critica sa, prevederile subpunctului 2.5.6 al punctului 2 „Memoriu” al listei I „Piese scrise” a secțiunii A „Proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construire — P.A.C.” din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 16 decembrie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 261/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493 din 16 iulie 2009. Acestea prevăd că proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construire trebuie să conțină „*Acordul vecinilor, conform prevederilor legale*

în vigoare, exprimat în formă autentică, pentru construcțiile noi, amplasate adiacent construcțiilor existente sau în imediata lor vecinătate — și numai dacă sunt necesare măsuri de intervenție pentru protejarea acestora —, pentru lucrări de construcții necesare în vederea schimbării destinației în clădiri existente, precum și în cazul amplasării de construcții cu altă destinație decât cea a clădirilor învecinate”.

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 16 care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și art. 44 care garantează și ocrotește în mod egal proprietatea privată, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege criticat a mai format obiectul controlului de constituționalitate, prin prisma unor critici similare și prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală. Astfel, prin Decizia nr. 1.366 din 18 octombrie 2011^{*)}, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a reținut că legiuitorul a impus, pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, obținerea acordului vecinilor, exprimat în formă autentică, în considerarea posibilului efect negativ pe care ar putea să îl aibă realizarea acestora asupra exercițiului dreptului

de proprietate al proprietarilor vecini. Instanța de contencios constituțional a statuat că norma criticată are ca finalitate evitarea producerii unei tulburări a folosinței imobilelor proprietarilor vecini și, implicit, a dreptului de proprietate al acestora, o astfel de prevedere legală reprezentând o modalitate de transpunere în practică a dispozițiilor art. 44 alin. (7) din Constituție, care stabilește că „Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea unei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului”. Curtea nu a putut reține critica referitoare la pretinsa discriminare între constructor și proprietarul vecin în ceea ce privește exercitarea dreptului de proprietate și a observat, în acest sens, că din jurisprudența Curții Constituționale și din cea a Curții Europene a Drepturilor Omului se desprinde ideea că dreptul de proprietate nu este unul absolut, ci comportă unele limitări, care trebuie să păstreze un echilibru între interesul general și interesul privat al cetățenilor. Exemplificative sub acest aspect sunt Decizia Curții Constituționale nr. 144 din 25 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 11 mai 2004, și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 23 septembrie 1982, pronunțată în Cauza *Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei*, paragraful 69.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 10 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor subpunctului 2.5.6 al punctului 2 „*Memoriu*” al listei I „*Piese scrise*” a secțiunii A „*Proiectul pentru autorizarea executării lucrărilor de construire — P.A.C.*” din anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Radu-Dumitru Țărmure și Maria Țărmure în Dosarul nr. 1.998/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PPREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

^{*)} Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2012.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.521

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Motoractive IFN” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.616/219/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 351D/2011.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă din 19 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.616/219/2009, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Motoractive IFN” — S.A. din București într-un recurs declarat împotriva unei sentințe civile pronunțate de Judecătoria Dej într-o cauză referitoare la anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate instituie o sancțiune contravențională complementară a confiscării mijlocului de transport folosit la săvârșirea contravenției, fără a face vreo distincție în ceea ce privește titularul dreptului de proprietate asupra bunului ori în ceea ce privește vinovăția/lipsa de vinovăție a acestuia. Atât Constituția, cât și Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale instituie posibilitatea ca statul să stabilească condiții concrete în ceea ce privește confiscarea bunurilor folosite la săvârșirea unor contravenții; cu toate acestea, se impune ca statul să asigure un just echilibru între interesul general și interesul individului vizat de o asemenea măsură.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 220 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului

nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu următorul conținut: „(2) *Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, precum și cu: [...]*

b) confiscarea cisternelor, recipientelor și a mijloacelor de transport utilizate în transportul produselor accizabile, în cazul prevăzut la alin. (1) lit. k).”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată. De asemenea, invocă și prevederile art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra unei critici similare, formulate, însă, față de dispozițiile din aceeași ordonanță în forma anterioară republicării, al căror conținut se regăsește în prevederile art. 220 alin. (2) lit. b), criticate în cauza de față, s-a pronunțat prin Decizia nr. 685 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 noiembrie 2006. Cu acel prilej, Curtea a reținut că „proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții; potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza întâi din Constituție, «Averea dobândită licit nu poate fi confiscată», ceea ce presupune, *per a contrario*, că poate fi confiscată averea dobândită în mod ilicit și deci este posibilă instituirea unor sancțiuni pentru ipoteza în care desfășurarea activității de comercializare a unor produse de către operatorii economici contravine legii”.

În ceea ce privește faptul că bunurile confiscate nu aparțin contravenientului, ci unei terțe persoane, cu același prilej Curtea a arătat că aceasta nu poate atrage ineficiența acestei măsuri sancționatoare. În acest sens, a reținut că, pe de o parte, Constituția prevede în art. 44 alin. (9) că „Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii”, fără a distinge după calitatea de proprietar sau detentor precar a contravenientului, iar o altă interpretare ar conduce la posibilitatea eludării cu ușurință a dispozițiilor legale, deoarece de fiecare dată contravenientul s-ar putea apăra invocând faptul că este un simplu detentor precar al bunului, iar activitatea ilicită de transport ar putea continua. Pe de altă parte, a arătat că proprietarul bunurilor utilizate în mod ilicit nu se poate prevala de caracterul personal al răspunderii contravenționale, deoarece a încredințat folosința bunului său, asumându-și riscul ca activitatea utilizatorului să genereze un pericol pentru societate. De altfel, pentru a-și recupera prejudiciul, proprietarul are la îndemână calea acțiunii în justiție împotriva utilizatorului, în temeiul contractului încheiat cu acesta.

Întrucât în cauză nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, considerentele și soluția acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Motoractive IFN” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.616/219/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PPREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.523

din 15 noiembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114¹ alin. 3 și art. 156 alin. 1
din Codul de procedură civilă**

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114¹ alin. 3 și art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Escape B 25 Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 49.381/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială — judecătorul-sindic. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 385D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Sentința civilă din 10 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 49.381/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială — judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114¹ alin. 3 și art. 156 alin. 1 din Codul de**

procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Escape B 25 Impex” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 și art. 24, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece termenele reglementate de aceste dispoziții sunt prea scurte.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială — judecătorul-sindic apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 114¹ alin. 3 și art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

— Art. 114¹ alin. 3: „*Primul termen de judecată va fi stabilit astfel încât de la data primirii citației pârâtul să aibă la dispoziție cel puțin 15 zile pentru a-și pregăti apărarea, iar în procesele*

urgente, cel puțin 5 zile. Pentru termenele următoare și primul termen fixat după casarea cu trimitere, determinată de necercetarea fondului, rămân aplicabile dispozițiile art. 89 alin. 1.”;

— Art. 156 alin. 1: „*Instanța va putea da un singur termen pentru lipsă de apărare, temeinic motivată.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 24 referitor la dreptul la apărare. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 448 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, a statuat, în ceea ce privește dispozițiile art. 114¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă, că obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la un proces echitabil, judecat într-un termen rezonabil, potrivit prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instituirea

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114¹ alin. 3 și art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Escape B 25 Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 49.381/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială — judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PPREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.525

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rulmenți” — S.A. din Bârlad în Dosarul nr. 11.243/2/2010 al Curții de Apel

București — Secția a V-a comercială. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 402D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 11.243/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rulmenți” — S.A. din Bârlad într-o cauză ce are ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile art. 49 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, stabilind un termen de prescripție special de 6 luni al acțiunilor îndreptate împotriva Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, încalcă art. 16, art. 21 și art. 44 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 81/2005 și nr. 447/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rulmenți” — S.A. din Bârlad în Dosarul nr. 11.243/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PPREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 49 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002, cu următorul conținut: „*Termenul de prescripție a acțiunilor îndreptate împotriva AVAB este de 6 luni de la data la care s-a cunoscut sau trebuia să se cunoască faptul sau actul pe care se întemeiază acțiunea, dar nu mai mult de 12 luni de la data producerii faptului sau încheierii actului, dacă legea nu prevede un termen mai scurt.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 447 din 30 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 27 iunie 2006, și Decizia nr. 731 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008, a reținut că instituirea unui termen de prescripție special, derogatoriu de la dreptul comun, cu privire la acțiunile îndreptate împotriva Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului este justificată în mod obiectiv și rezonabil de necesitatea asigurării stabilității și securității sporite a raporturilor juridice civile, mai ales având în vedere legătura indisolubilă existentă între creanțele ce urmează a fi recuperate ca urmare a exercitării unor asemenea acțiuni și bugetul de stat. În consecință, Curtea a constatat că textul legal criticat nu are în vedere ocrotirea în mod diferențiat a proprietății private în raport cu calitatea titularilor și nu încalcă prevederile art. 16, art. 21 și ale art. 44 din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât considerentele, cât și soluția acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.543

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 450 alin. 4
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 450 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Pitești — Secția penală în Dosarul nr. 22.344/280/2010 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 93D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 22.344/280/2010, **Judecătoria Pitești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 450 alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată din oficiu în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cereri de liberare condiționată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Judecătoria Pitești — Secția penală, în calitate de autor al acesteia, susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 51 referitor la *Dreptul de petiționare*, art. 148 alin. (2) referitor la caracterul obligatoriu al prevederilor constitutive ale Uniunii Europene și ale celorlalte reglementări comunitare, precum și prevederile art. 5, 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la *Dreptul la libertate și siguranță*, la *Dreptul la un proces echitabil* și la *Dreptul la un recurs efectiv*, deoarece, în situația exercitării căii de atac a recursului, acesta este suspensiv de executare și nu este soluționat de instanța de control judiciar într-un termen scurt de până la 3 zile. Astfel, potrivit legii române, procurorul poate prin recursul său să producă un efect de anihilare a dreptului la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, întrucât, în 3 zile de la pronunțare, procurorul poate declara recurs împotriva sentinței de respingere a cererii de liberare condiționată formulate de un condamnat aflat în executarea unei pedepse cu închisoare. Ulterior, vor mai trece aproximativ 20 de zile pentru motivarea sentinței de către judecător. Apoi dosarul va fi transmis procurorului pentru a motiva recursul astfel formulat. Prin

urmare, în opinia instanței, se produce o întârziere reală în judecarea acestei căi de atac de minimum o lună și jumătate, timp în care petentul condamnat se va afla tot în stare de deținere.

Așa fiind, se apreciază că neajunsul relevat poate fi anihilat prin instituirea unui termen rapid de 24 de ore sau cel mult 3 zile de soluționare a recursului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 450 alin. 4 din Codul de procedură penală — *Liberarea condiționată*, care au următorul conținut: „*Hotărârea instanței este supusă recursului. Termenul de recurs este de 3 zile. Recursul declarat de procuror este suspensiv de executare.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 51 referitor la *Dreptul de petiționare*, art. 148 alin. (2) referitor la caracterul obligatoriu al prevederilor constitutive ale Uniunii Europene și ale celorlalte reglementări comunitare, precum și prevederile art. 5, 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la *Dreptul la libertate și siguranță*, la *Dreptul la un proces echitabil* și la *Dreptul la un recurs efectiv*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției este nemulțumit, pe de o parte, de împrejurarea că recursul promovat de procuror împotriva sentinței de respingere a cererii de liberare condiționată formulate de un condamnat aflat în executarea unei pedepse cu închisoare este suspensiv de executare și, pe de altă parte, consideră că, din cauza inexistenței vreunui termen înăuntru căruia instanța de recurs să fie obligată să soluționeze cererea (24 de ore sau maximum 3 zile), este afectat dreptul la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, petentul condamnat fiind pus în situația de a aștepta chiar o lună și jumătate până la epuizarea tuturor procedurilor administrative referitoare la motivarea sentinței, la trimiterea dosarului etc.

Ținând seama de aceste argumente, Curtea constată că efectul suspensiv de executare a recursului formulat de procuror nu este de natură a afecta dreptul la un proces echitabil ori dreptul la libertate și la un recurs efectiv, întrucât suspendarea executării operează în mod logic atunci când este admisă cererea petentului de liberare condiționată. Or, în cauza de față cererea sa a fost respinsă și, prin urmare, o asemenea motivare nu are legătură cu soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe nesusceptibile de executare.

Totodată, împrejurarea că până la soluționarea efectivă a recursului poate trece un interval de o lună sau o lună și jumătate nu este consecința directă a textului legal criticat, reprezentanții instanțelor ori ai parchetelor fiind obligați să își exercite atribuțiile cu respectarea tuturor garanțiilor constituționale ale justițiabililor, inclusiv dreptul la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. În plus, nu poate fi primită critica referitoare la necesitatea introducerii în corpul textului contestat a unor dispoziții ce impun instanțelor un anumit termen de soluționare a recursului, deoarece aceasta, contrar dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, echivalează cu modificarea și completarea normei supuse controlului.

Nu în ultimul rând, Curtea constată că norma criticată este o normă de procedură, care, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), oferă legiuitorului deplina libertate de a o stabili. Totodată, potrivit art. 129 din Constituție, împotriva

hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii. Fiind o creație a legiuitorului, este firesc ca acesta să determine condițiile și sfera de incidență a liberării condiționate, care, nefiind un drept constituțional consacrat ca atare, se constituie numai într-o vocație a condamnatului ce capătă valență în funcție de modul în care Parlamentul, din rațiuni de politică penală necesare într-o societate democratică, înțelege să dispună cu privire la executarea pedepselor. Aceste rațiuni sunt cu atât mai evidente cu cât liberarea condiționată presupune îndeplinirea de către condamnat a anumitor condiții referitoare la formarea unei atitudini corecte față de muncă, față de ordinea de drept și față de regulile de conviețuire socială, atingându-se astfel scopul executării pedepsei.

De asemenea, este neîntemeiată și susținerea referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 51 și art. 148 alin. (2), precum și a prevederilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece dreptul la petiționare și caracterul obligatoriu al prevederilor constitutive ale Uniunii Europene și ale celorlalte reglementări comunitare nu au incidență în cauză, iar în ce privește dreptul la un recurs efectiv, Curtea constată că dispozițiile art. 450 alin. 4 din Codul de procedură penală normează tocmai posibilitatea justițiabililor aflați în ipoteza prevederii legale de a uza de calea de atac a recursului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 450 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Pitești — Secția penală în Dosarul nr. 22.344/280/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.544

din 6 decembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. 1 pct. 3
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. 3 pct. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Radian Dinu și Carmen Lenuța Dinu în Dosarul nr. 1.881/740/2008 al Tribunalului Teleorman — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 108D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât nu sunt încălcate principiile constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.881/740/2008, **Tribunalul Teleorman — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 138 alin. 3 pct. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Radian Dinu și Carmen Lenuța Dinu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței de soluționare a unei acțiuni în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece conține o normă sancționatoare fără a i se preciza natura, încălcându-se prin aceasta principiul constituțional al apărării interesului legitim al părții, mai mult, aplicarea acesteia fiind lăsată la aprecierea subiectivă și arbitrară a magistratului. Astfel, consideră că în considerarea soluționării cu celeritate a proceselor se încalcă principiul aflării adevărului. Mai mult, susține că accesul la justiție și, implicit, dreptul la un proces echitabil îi sunt încălcate și pentru că, potrivit art. 282¹ din Codul de procedură civilă, o categorie de hotărâri judecătorești nu este supusă apelului, iar art. 305 din același cod limitează administrarea de probe noi în recurs la proba cu înscrisuri. În acest sens, arată că nu este echitabil ca o cauză a cărei valoare depășește cu un leu criteriul valoric potrivit căruia calea de atac este apelul să beneficieze de administrarea tuturor probelor a căror necesitate rezultă din dezbateri, pe când în alte cauze, situate cu un leu sub criteriul valoric stabilit, să fie soluționate prin calea extraordinară de atac a recursului, cale de atac în care nu poate fi administrată proba testimonială.

De asemenea, arată că prevederile criticate sunt în contradicție și cu principiul rolului activ al judecătorului, stabilit prin art. 129 alin. 5 din Codul de procedură civilă, care îl obligă să stăruie prin toate mijloacele legale pentru aflarea adevărului.

Tribunalul Teleorman — Secția civilă arată că reglementarea criticată constituie o aplicare a principiului cuprins în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Faptul că art. 282¹ din Codul de procedură civilă prevede căi de atac diferite pentru hotărârile judecătorești nu constituie un motiv a considera că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât instanța de control judiciar are posibilitatea să aprecieze dacă a fost administrat întreg probatoriul necesar și să dispună suplimentarea acestuia.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, ci, din contră, constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 21 alin. 3 din Constituție, având ca scop înlăturarea oricăror abuzuri din partea părților, prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării proceselor. De altfel, prevederile de lege criticate constituie norme de procedură în concordanță cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 138 alin. 3 pct. 3 din Codul de procedură civilă. Din analiza motivelor pe care se întemeiază excepția de neconstituționalitate și a considerentelor încheierii de sesizare, Curtea observă că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. 138 alin. 1 pct. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: *„Dovezile care nu au fost cerute în condițiile art. 112, 115 și 132 nu vor mai putea fi invocate în cursul instanței, afară de cazurile: [...]*

3. când administrarea dovezii nu pricinuieste amânarea judecății.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul liber la justiție. Este invocată și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a art. 129 alin. 5 din Codul de procedură civilă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile de lege criticate reglementează una din excepțiile de la sancțiunea de cădere din dreptul de a mai propune dovezi în cazul în care acestea nu au fost cerute în condițiile art. 112, art. 115 și art. 132 din Codul de procedură civilă.

În ceea ce privește susținerea că prevederile de lege criticate ar contraveni art. 21 alin. (2) și (3) din Constituție privind accesul liber la justiție, întrucât, potrivit art. 282¹ din Codul de procedură civilă, sunt supuse căii de atac a apelului numai anumite categorii de hotărâri, astfel că cei care sunt excluși de la posibilitatea exercitării aceste căi de atac nu mai pot beneficia de avantajele exercitării ei având în vedere caracterul devolutiv al acesteia, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită.

Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că liberul acces la justiție presupune și accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția. Instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului. Această soluție decurge din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora, *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, precum și din cele ale art. 129, conform cărora *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*.

Totodată, Curtea a statuat că semnificația art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia accesul la justiție nu poate fi îngrădit prin lege, este aceea că nicio categorie sau grup social nu se poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit. Însă legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. În acest sens Curtea Constituțională s-a pronunțat prin numeroase

decizii, de exemplu, prin Decizia nr. 92 din 11 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 20 noiembrie 1996.

Referitor la exercitarea căilor de atac și la concordanța legii procesuale românești cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul persoanei la un proces echitabil, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, statuând că, în sensul practicii europene, conceptul de „proces echitabil” nu implică în mod necesar „existența mai multor grade de jurisdicție, a unor căi de atac al hotărârilor judecătorești, inclusiv exercitarea acestor căi de atac de către toate părțile din proces”.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a statuat că dreptul de acces la tribunale nu este absolut și că, fiind vorba despre un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept

(Hotărârea din 1975, paragraful 38, pronunțată în Cauza *Golder împotriva Regatului Unit*).

De altfel, art. 171 din Codul de procedură civilă dă posibilitatea părții decăzute din dreptul de a administra o dovadă să se apere, discutând în fapt, și în drept, temeinicia susținerilor și a dovezilor părții potrivnice. Totodată, în materia probațiunii, un important rol revine instanței care poate dispune probe din oficiu în virtutea principiului rolului activ al judecătorului.

În ceea ce privește critica privind pretinsa contradicție între prevederile criticate și art. 129 alin. 5 din Codul de procedură civilă, aceasta nu poate fi reținută, întrucât examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acelui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. 1 pct. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Radian Dinu și Carmen Lenuța Dinu în Dosarul nr. 1.881/740/2008 al Tribunalului Teleorman — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioanița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.548

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioanița Cochintu	— magistrat-asistent

ridicată de Güler Gereca Ayten în Dosarul nr. 12.290/280/2010 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 288D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ din Codul de procedură civilă, excepție

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 12.290/280/2010, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Güler Gereea Ayten într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de încuviințare silită.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin reglementarea modului de soluționare a cererii de încuviințare a executării silite, prin art. 373¹ din Codul de procedură civilă, se creează o limitare a posibilităților persoanelor interesate de a formula apărări și probe, ceea ce reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la proprietatea privată.

Judecătoria Pitești — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prin raportare strictă la condițiile și argumentele aduse în cauză. Procedura încuviințării executării silite este o procedură necontencioasă, în cadrul căreia instanța de executare competentă verifică doar îndeplinirea condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 373¹ din Codul de procedură civilă, fiind guvernată de regulile prevăzute de art. 331 și următoarele din Codul de procedură civilă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 373¹ din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 373¹: „*Cererea de executare silită, însoțită de titlul executoriu, se depune la executorul judecătoresc, dacă legea nu prevede altfel. Acesta, în termen de cel mult 5 zile de la înregistrarea cererii, va solicita instanței de executare încuviințarea executării silite, înaintându-i în copie cererea de executare și titlul respectiv.*

Instanța de executare încuviințează executarea silită a obligației stabilite prin titlul executoriu, printr-o singură încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea cererii de încuviințare a executării silite.

În temeiul încheierii prin care se admite cererea de încuviințare a executării silite, executorul judecătoresc poate proceda la executarea silită a obligației stabilite prin titlul executoriu în oricare dintre formele prevăzute de lege, dispozițiile art. 371¹ alin. 3 aplicându-se în mod corespunzător. Încuviințarea executării silite este de drept valabilă și pentru titlurile executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate.

Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite numai dacă:

1. cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat;

2. titlul nu a fost investit cu formulă executorie, dacă, potrivit legii, această cerință este necesară pentru pornirea executării silite;

3. creanța nu este certă, lichidă și exigibilă;

4. titlul cuprinde dispoziții care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită;

5. există alte impedimente prevăzute de lege.

Încheierea prin care instanța admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată cu recurs numai de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.

În tot cursul executării, executorul judecătoresc este obligat să aibă rol activ, stăruind, prin toate mijloacele admise de lege, pentru realizarea integrală și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu, cu respectarea dispozițiilor legii, a drepturilor părților și ale altor persoane interesate.

Dacă socotește că este în interesul executării, executorul judecătoresc îl va putea invita pe debitor pentru a-i cere, în scris, în condițiile legii, lămuriri în legătură cu veniturile și bunurile sale, inclusiv cele aflate în proprietate comună pe cote-părți sau în devălmășie, asupra cărora se poate efectua executarea, cu arătarea locului unde se află acestea, precum și pentru a-l determina să execute de bună voie obligația sa, arătându-i consecințele la care s-ar expune în cazul continuării executării silite. În toate cazurile, debitorul va fi informat cu privire la cuantumul estimativ al cheltuielilor de executare.

Refuzul nejustificat al debitorului de a se prezenta ori de a da lămuririle necesare, precum și darea de informații incomplete ori eronate atrag răspunderea acestuia pentru toate prejudiciile cauzate, precum și aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 108² alin. 2, dacă fapta nu întrunește elementele constitutive ale unei fapte prevăzute de legea penală.

În situația prevăzută la art. 371⁷ alin. 1, executorul judecătoresc este dator să pună în vedere părții să își îndeplinească de îndată obligația de avansare a cheltuielilor de executare.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată. De asemenea, este invocat art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit de faptul că în cadrul procedurii de încuviințare silită, prevăzută la art. 373¹ din Codul de procedură civilă, nu poate formula probe și apărări, fapt ce îi limitează liberul acces la justiție.

Curtea observă că asupra prevederilor legale criticate s-a mai pronunțat, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 1.063 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 28 octombrie 2011, sau prin Decizia nr. 812 din 3 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 29 iulie 2010, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate instituie reguli speciale de procedură privind exercitarea căilor de atac.

Rațiunea pentru care legiuitorul a înlăturat, atât pentru creditor, cât și pentru debitor, calea de atac împotriva încheierii de încuviințare a cererii de executare silită este aceea a celerității ce se justifică în această etapă procesuală. Astfel, creditorul este lipsit de interes să atace o hotărâre prin care i s-a admis cererea, iar debitorul are posibilitatea de a-și apăra drepturile, în raport cu orice incident de executare silită, pe calea contestației la executare.

Curtea reține că procedura încuviințării executării silite este o procedură necontencioasă, în cadrul căreia instanța de executare competentă verifică doar îndeplinirea condițiilor de

admisibilitate prevăzute de art. 373¹ din Codul de procedură civilă, fiind guvernată de regulile prevăzute de art. 331 și următoarele din Codul de procedură civilă.

Prevederile art. 373¹ din Codul de procedură civilă în integralitatea lor nu pot fi interpretate și aplicate în mod izolat, ci numai coroborate cu celelalte dispoziții procedurale privind executarea silită, astfel că, în cazul încuviințării executării silită, debitorul are dreptul să formuleze contestație la executare, unde își poate formula toate apărările pe care înțelege să se sprijine.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Güler Gere Ayten în Dosarul nr. 12.290/280/2010 al Judecătorei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.567

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 din Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 din Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei, excepție ridicată de Ionela Nicolae în Dosarul nr. 8.039/202/2010 al Tribunalului Călărași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.103D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 8.039/202/2010, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 din Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei**, excepție ridicată de Ionela Nicolae într-un litigiu având ca obiect o acțiune în stabilirea paternității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, așa cum rezultă din cuprinsul încheierii de sesizare, autorul acesteia consideră că art. 60 din Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât „imprescriptibilitatea dreptului copilului de a promova acțiunea în stabilirea paternității nu numai de către copil, dar și de mama acestuia, nu face parte dintre drepturile supuse reglementării prevăzute de Decretul-lege nr. 167/1958 privind prescripția”.

Tribunalul Călărași — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că, deși Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei a fost abrogată prin Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil și având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766/2011, prevederile de lege criticate pot fi supuse controlului de constituționalitate, întrucât în cazul de față acestea continuă să producă efecte juridice și după ieșirea lor din vigoare. În acest sens, analizând excepția de neconstituționalitate, arată că prevederile de lege criticate sunt constituționale, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Analizând prevederile de lege criticate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei a fost abrogată prin art. 230 lit. m) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011.

Soluția legislativă criticată de autorul excepției, potrivit căreia dreptul mamei la acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei se prescrie în termen de un an de la nașterea copilului, nu a mai fost preluată de Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 15 iulie 2011. Astfel, potrivit art. 425 alin. (1) din acest cod, acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei aparține copilului și se pornește în numele lui de către mamă, chiar dacă este minoră, sau de către reprezentantul său legal.

Pe de altă parte, prevederile din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, referitoare la stabilirea paternității, nu sunt aplicabile în cazul de față, deoarece art. 47 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Codului civil dispune că „*Stabilirea filiației, tăgăduirea paternității sau orice altă acțiune privitoare la filiație este supusă dispozițiilor Codului civil și produce efectele prevăzute de acesta numai în cazul copiilor născuți după intrarea lui în vigoare*”.

Așa fiind, având în vedere și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care s-a decis că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate, aplicabile în litigiul dedus judecătii, potrivit principiului *tempus regit actum*, pot fi examinate, chiar dacă acestea au fost abrogate ori și-au încetat aplicarea, Curtea urmează să supună controlului de constituționalitate prevederile art. 60 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, având următorul cuprins: „(1) *Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei poate fi pornită de mamă într-un termen de un an de la nașterea copilului.*

(2) *Dacă, în cazul prevăzut în art. 54 alin. (1), un copil a pierdut calitatea de copil din căsătorie, prin efectul unei hotărâri judecătorești, termenul de un an, pentru pornirea acțiunii în stabilirea paternității din afara căsătoriei, va curge de la data când acea hotărâre a rămas irevocabilă.*

(3) *În cazul în care mama a conviețuit cu pretinsul tată ori dacă acesta din urmă a prestat copilului întreținere, termenul de un an va curge de la încetarea conviețuirii ori a întreținerii.*

(4) *Acțiunea aparținând copilului nu se prescrie în timpul vieții acestuia.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 26 alin. (2) referitor la viața intimă, familială și privată.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității art. 60 din Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei, pentru critici similare, s-a pronunțat prin Decizia nr. 880 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 3 august 2010.

Curtea a reținut că termenul de prescripție prevăzut de textul de lege criticat se fundamentează pe mai multe rațiuni, precum necesitatea de a nu lăsa prea mult timp în suspensie starea civilă a copilului, grija de a nu lipsi minorul de întreținerea la care este îndreptățit din partea tatălui, valorificarea probelor existente a căror conservare ar fi afectată de trecerea timpului sau evitarea eventualelor neînțelegeri cu privire la stabilirea stării civile a copilului.

De asemenea, Curtea a mai constatat că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta nu pot fi considerate de natură să îngreudească accesul liber la justiție, finalitatea lor fiind, dimpotrivă, asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile.

Cele statuate prin decizia menționată sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 din Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei, excepție ridicată de Ionela Nicolae în Dosarul nr. 8.039/202/2010 al Tribunalului Călărași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.570

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Sindicatul Democratic al Bugetarilor din România, în numele și interesul membrului de sindicat Lizica Secuianu, în Dosarul nr. 734/44/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.142D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează asupra notelor scrise depuse de autorul excepției la dosarul cauzei prin care se solicită, în final, admiterea excepției și judecarea în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, precizând că motivele expuse de autorul acesteia reprezintă, de fapt, o critică referitoare la modalitatea de aplicare a textelor de lege atacate, și nu la o reală încălcare a normelor și principiilor fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 734/44/2010, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**, excepție ridicată de Sindicatul Democratic al Bugetarilor din România, în numele și interesul membrului de sindicat Lizica Secuianu, într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect obligarea autorităților pârâte — Ministerul Internelor și Reformei Administrative, Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratul de Poliție Galați — la acordarea gradului profesional următor începând cu data de 1 decembrie 2007.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate instituie o discriminare în rândul aceleiași categorii profesionale, respectiv a polițiștilor din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, în sensul că orice polițist are aceleași drepturi în ceea ce privește obținerea gradului profesional următor, însă autorului excepției, deși face parte din aceeași categorie profesională și îndeplinește condițiile legale, i-a fost refuzată obținerea gradului profesional următor de comisar șef de poliție. Sunt indicate, pentru susținerea excepției, dispozițiile art. 1, art. 14, art. 15, art. 16 și ale art. 78 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, ale art. 63 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 26 alin. (3) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din

fonduri publice, din a căror analiză coroborată, raportată la aspectele de fapt ale speței deduse judecării, rezultă că autorul excepției îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru acordarea gradului de comisar șef de poliție și că totodată „promovarea în grade profesionale și avansarea în trepte de salarizare nu sunt condiționate de existența unui post vacant”, așa cum a fost motivat refuzul autorității publice pârâte.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile de lege criticate nu intră în contradicție cu prevederile constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, sunt constituționale. Critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, referitoare la principiul egalității în drepturi, nu poate fi reținută, deoarece acordarea gradelor profesionale următoare în cadrul aceleiași categorii nu constituie un drept fundamental prevăzut de Constituție și nu instituie o obligație corelativă pentru autorități. Ca atare, reglementarea dreptului, a procedurii și a condițiilor de acordare a gradelor profesionale, printre care și limita numărului de posturi, intră în competența exclusivă a legiuitorului. Totodată, apreciază că susținerile de neconstituționalitate ale autorului excepției vizează modul de aplicare și interpretare a legii în raport cu situația de fapt, ceea ce excedează controlului de constituționalitate. Se mai arată că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, astfel cum au fost modificate prin dispozițiile art. I pct. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 14 octombrie 2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 101/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 20 aprilie 2004. Textul de lege criticat are următoarea redactare: „(1) *Acordarea gradelor profesionale următoare în cadrul aceleiași categorii se face în ordinea ierarhică a gradelor, în*

limita numărului de posturi prevăzute cu gradele respective, aprobat de ministrul administrației și internelor.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege examinat încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, referitor la egalitatea în drepturi.

Din examinarea excepției de neconstituționalitate invocate, Curtea Constituțională constată că susținerile formulate de autorul acesteia, referitoare la încălcarea principiului egalității cetățenilor în drepturi, sunt neîntemeiate.

Dispozițiile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului nu cuprind norme juridice care să contravină principiului fundamental pretins încălcat. Astfel, acordarea gradelor profesionale următoare în cadrul aceleiași categorii se face, în mod firesc, în ordinea ierarhică a gradelor și în limita numărului de posturi prevăzute cu gradele respective, aprobat de ministrul administrației și internelor. Textul legal criticat nu conține niciun element care să determine apariția unei stări de discriminare, aplicându-se în mod identic tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei. Totodată, accesul la gradul profesional următor constituie o caracteristică specifică funcției publice, acesta fiind acordat, firește, cu îndeplinirea cerințelor legale reglementate în acest scop. Cât privește condiția existenței și a nedepășirii limitei numărului de posturi prevăzute cu gradele respective, aceasta nu are legătură cu principiul egalității în drepturi, ci ține de organizarea Ministerului Administrației și Internelor, atribuție ce intră în sfera de competență exclusivă a ministrului administrației și internelor, care va decide în funcție de alocațiile bugetare existente în materie de cheltuieli cu personalul.

De altfel, Curtea observă că autorul excepției de neconstituționalitate formulează motivarea excepției prin dezvoltarea aspectelor de fond specifice cauzei deduse judecării instanței ce a sesizat Curtea Constituțională, și nu printr-o analiză a textului de lege criticat din perspectiva pretinsului raport de contrarietate față de normele și principiile fundamentale ale Constituției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Sindicatul Democratic al Bugetarilor din România, în numele și interesul membrului de sindicat Lizica Secuianu, în Dosarul nr. 734/44/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

